

længere Tale, finder jeg mig foranlediget til at fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger. Den største Del af den ærede Ordførers Udtalelser gik ud paa at vise, som hun udtrykte det, at der var foretaget Udvidelser og Lempelser i Loven, hvilket væsentlig maatte blive en Gentagelse af, hvad hun sagde ved Lovforslagets anden Behandling. I den Omstændighed, at den ærede Ordfører har fundet Anledning til at gentage sine Udtalelser om de Udvidelser og Lempelser, der har fundet Sted, ser jeg et Bevis paa, at hun og hendes Parti føler, at det trænger til at gentages, fremholdes, for at det ikke skal blive glemmt. Jeg kan ikke opfatte det som Udtryk for en særlig god Samvittighed, naar man saaledes skal gentage sine Fortjenester. Gentagelse af ens Fortjeneste plejer at være Udtryk for noget i Retning af det modsatte, og jeg kan saa godt forstaa, hvis man har den Følelse. Thi i det store og hele har der ikke fundet nogen Udvidelse Sted. Der er paa enkelte Punkter, som vi ogsaa stemte for ved anden Behandling, foretaget nogle Udvidelser og Lempelser. Man har ændret Tallet „8“ i Ministerens Lovforslag til det hellige 7-Tal, som man sandsynligvis har haft nogen Respekt for paa Grund af dets Ælde og Hellighed fra gamle Dage. Maaske har det ogsaa været for Symmetriens Skyld, man har ændret alle 8-Tal til 7-Tal.

De Lempelser, der har fundet Sted, er ikke store; men det er Forbedringer, ellers vilde vi naturligvis heller aldrig have stemt for dem. Naar man lægger Mærke til de stærke Udtryk, hvormed Biskopperne gaar imod Bestemmelsen i den gældende Lov om, at de Lægfolk, der ansættes som Præster, ikke kan søge Forflyttelse fra Embedet, men maa vente, til en Menighed søger dem, naar man lægger Mærke til disse stærke Udtalelser fra Tilsynsmændene, som dog maa kende noget til Forholdene, tager det sig kun ud som en saare beskeden Indrømmelse, at man har begrænset Karantænetiden, om jeg saa maa sige, til 7 Aar. Thi hvis man husker paa, at disse Mennesker for at komme ind i Embedet skal være mindst 35 Aar og i Almindelighed er betydelig ældre, vil de efter 7 Aars Forløb næsten alle være blevet saa gamle, at det vil være illusorisk for dem at tænke paa at blive forflyttet. Vort Forslag, som stillede dem fuldstændig paa Linie med andre Præster, naar de først var blevet Præster, var langt mere konsekvent og betød en betydelig Udvidelse. Der var, erindrer jeg, i Biskoppernes Udtalelser endogsaa Udtryk i Retning af, at det var uværdigt for dem ikke at have samme Ret som andre

Præster, foruden andre ret skarpe Udtryk, som jeg ikke erindrer i Øjeblikket.

De smaa Udvidelser, Lovforslaget byder paa, tages i øvrigt fuldstændig tilbage ved de Indskrænkninger, som samtidig har fundet Sted. Ja, de tages ikke blot tilbage, men som Helhed betragtet betyder Forslaget i Sammenligning med den gældende Lov en meget betydelig Forringelse. Det er, ligesom den ærede Ordfører selv har haft en Fornemmelse af det. Thi ved anden Behandling udtalte hun henvedt til mig følgende: „Jeg vil tillige henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at Kravet om Enstemmighed jo slet ikke kommer til at ramme Lægmandene, idet deres Ansættelse er afhængig af Valget indenfor Menigheden og ikke af Menighedsraadets enstemmige Indstilling.“ Altsaa, den ærede Ordfører lader skinne igennem, at man dér har bevaret det gamle, og at det gamle jo egentlig skulde være bedre end det nye. Ja, men hvorfor skiller man saa Akademikerne, som ikke har teologisk Embeds-eksamen, ud fra Lægmandene, sætter dem i en egen Paragraf og siger, at de kan søge Embede, men de skal være enstemmigt indstillede for at faa dette Embede? Jeg mener nemlig — og det synes, som om den ærede Ordfører ikke er helt fremmed for den samme Tankegang —, at den Fordel, man giver med den ene Haand ved at give de paagældende Lov til at søge i Stedet for, at de som nu skal søges, tager man mere end tilbage med den anden Haand, naar man siger, at de for overhovedet at kunne faa Embede skal være indstillet enstemmigt. Det er i Virkeligheden, forekommer det mig, at give med den ene Haand og tage med den anden og maaske endog tage mere, end man i Forvejen har givet. Det skulde ikke undre mig, om Akademikerne fandt sig behandlet paa en Maade, som ikke er helt rimelig.

Den ærede Ordfører gør desuden gældende, at naar man har indsat denne Bestemmelse om Enstemmighed for alle Lægmandspræster, Missionærer og Frimenighedspræster, betyder det i Grunden ikke saa meget, thi nu er der ingen eller saa godt som ingen amerikanske Præster, der vil søge Embede her i Landet mere, og Missionærene faar nu for de allerflestes Vedkommende en teologisk Uddannelse ved Universitetet, hvilket ogsaa gælder Frimenighedspræsterne; det er efter den ærede Ordførers Mening saaledes, at disse Præster efterhaanden helt vil forsvinde som Ansøgere til Embeder indenfor Folkkirken. Men naar det er Tilfældet, hvorfor gaar man saa til nu, at indsætte den Bestemmelse